

Kitab Daniel - Nomer Pitu

Pitu Raja

Jeff Pippenger

2023-12-02

Pitu gludhug mau nggambarake sajarah wiwit taun 1798 nganti 22 Oktober 1844. Sajarah iku wis dilambangake déning pitu raja pungkasan saka karajan Yehuda, wiwit Manasyeh ing taun 677 SM nganti Zedekia ing taun 586 SM.

Ing garis-garis reformasi kang suci, salah sawijining ciri saka pangwaosing malaékat kapisan yaiku sawijining pralambang kang nandhani samubarang kang saindenging jagad. Ing tanggal 11 Agustus 1840, piwulangé malaékat kapisan diparingi pangwaos, lan sawisé iku piwulang mau banjur digawa menyang saben pos misi ing saindenging jagad.

“Gerakan Advent taun 1840–44 punika satunggaling kawujudan ingkang mulya saking panguwaosipun Gusti Allah; pawartosing malaékat kapisan punika sampun kaasta dhateng saben papan misi ing saindenging jagad.” *The Great Controversy*, 611.

Miturut pralambang kenabian, ing wektu iku malaékat ing Wahyu pasal sepuluh tumurun lan ndhatengaké sikilé siji ing bumi lan sijiné manèh ing segara. Mbak White netepaké manawa iku minangka pralambang jangkahing pesen kang ndonya.

“Posisiné malaékat iku, kanthi sikil siji ana ing segara lan sijiné ana ing dharatan, nglambangaké jembaring wewengkon pamakluman pesen iku. Pesen mau bakal nyabrang banyu kang jembar lan bakal diproklamakaké ing nagara-nagara liya, malah nganti menyang saindenging jagad.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, jilid 7, 971.

Pratelan Kores bab dhawuh kang kapisan iku minangka dhawuh kanggo saindenging jagad.

Ing taun kapisan pamaréntahané Koresy, ratu ing Persia, supaya pangandikané Pangéran lumantar tuturé Yérémia kelakon, Pangéran nggegeraké rohé Koresy, ratu ing Persia, nganti dhèwèké mratelakaké dhawuh ana ing sajroning kabèh karajané, lan iya katulisaké uga, mangkéné: Mangkéné pangandikané Koresy, ratu ing Persia: Pangéran, Allahing swarga, wis maringaké marang aku sakehing karajan ing bumi; lan Panjenengané wis maréntahaké aku supaya yasa griya kanggo Panjenengané ana ing Yérusalèm, kang ana ing Yéhuda. Sapa ta ing antaramu kabèh kang kalebu umaté? Muga-muga Allahé nunggil karo dhèwèké, lan muga dhèwèké mangkat menyang Yérusalèm, kang ana ing Yéhuda, sarta yasa griyané Pangéran, Allahé Israèl, (Panjenengané iku Allah,) kang ana ing Yérusalèm. Lan sapa waé kang isih tetep manggon ana ing panggonan endi waé panggonan dhèwèké numpang, muga wong-wong ing panggonané padha mbiyantu dhèwèké nganggo slaka, lan emas, lan barang-barang, lan kéwan, kajaba pisungsung karsa bébas kanggo griyané Allah kang ana ing Yérusalèm. Banjur para panggedhéing para leluhur saka Yéhuda lan Benyamin padha tangi, uga para

imam lan para wong Lèwi, bebarengan karo kabèh wong kang rohé wus digugah déning Allah, kanggo mangkat yasa griyané Pangéran kang ana ing Yérusalèm. Ezra 1:1–4.

Kaya déné malaékat kapisan digawa menyang saben panggonan misi ing saindenging jagad tanggal 11 Agustus 1840, mangkono uga Koresy nyatakaké dhiriné minangka raja saka “kabèh karajan ing bumi,” nalika dhèwèké ngumumaké dhawuh kapisan. Mudhuné malaékat ing Wahyu sepuluh, malaékat kang déning Sister White diidhèntifikasi minangka “ora liya sawijining pribadi kejaba Yésus Kristus piyambak,” nduwèni ciri-ciri kenabian kang padha karo malaékat prakasa ing Wahyu wolulas. Sister White ngidhèntifikasi bilih ancas saka malaékat kapisan iku padha karo ancas saka malaékat ing Wahyu wolulas.

“Yesus maringi dhawuh marang sawijining malaekat kang kuwasa supaya tumurun lan ngélingaké para pedununging bumi supaya nyawisaké awaké tumrap rawuhé Panjenengané kaping pindho. Nalika malaekat iku ninggal ngarsané Yesus ing swarga, ana pepadhang kang padhang banget lan mulya lumaku ndhisiki dhèwèké. Aku dipratélakaké yèn tugasé yaiku madhangi bumi kanthi kamulyané lan ngélingaké manungsa bab bebenduné Allah kang bakal rawuh.” *Early Writings*, 245.

Panguwané malaékat kang kapisan iku minangka pralambang sing negesaké sawijining unsur kang saindenging jagad. Pesen kang kapisan ing jamané Kristus diparingi pangwasa nalika baptisané Kristus. Kitab Suci negesaké yèn sakèhé Israel lunga menyang ara-ara samun kanggo ngrungokaké pesené Yohanes.

Banjur Yerusalem, lan sakabehé Yudéa, lan sakuloning dhaérah ing saubengé Yordan padha metu marani Panjenengané, lan padha kabaptis déning Panjenengané ana ing Kali Yordan, samasa padha ngakoni dosa-dosané. Matius 3:5, 6.

Paladosané Kristus ditujokaké marang Israèl kuna, lan ing pangertèn kenabian iku kabèh donya katuntun menyang Yordan, papan baptisané Kristus. Nanging upacara baptis, lan apa kang dilambangaké nalika Kristus kabaptis, ditujokaké marang sakabèhé donya.

Jeneng Yoyakim tegesé “Gusti Allah bakal jumeneng”, lan ing baptisé Kristus, nalika Yohanes ngangkat Kristus metu saka ing banyu, pralambang “jumeneng metu” saka kuburan banyu dadi salah siji unsur saka pangwasa kuwi. Ing patang ayat pisanan kitab Ezra sing wis kita cuplik sadurungé, ayat kaping lima mratélakaké tanggepané wong-wong kang krungu dhawuh mau nganggo tembung, “Tumuli para kepalaing bapa-bapa saka Yehuda lan Benyamin, uga para imam lan wong Lewi, sarta kabèh wong kang rohané wis diwangèkaké déning Allah, padha jumeneng arep munggah kanggo mbangun padalemané Pangéran kang ana ing Yerusalem.” Nalika pesen kapisan diwènèhi pangwasa, ana sawijining jumeneng, kaya kang dilambangaké déning jeneng Yoyakim.

Ing tanggal 11 September 2001, pekabaran kapisan saka gerakan gagah prakosa malaekat katelu diparingi kakuwatan, kaya sing dilambangake déning diparinginé kakuwatan marang pekabaran kapisan saka gerakan gagah prakosa malaekat kapisan. Sister White maringi komentar ngenani karusakan Menara Kembar ing tanggal iku.

“Apa saiki metu tembung manawa aku wis mratelakake yèn New York bakal disapu déning gelombang pasang gedhé? Iki ora tau dakucapaké. Aku wis ngandika, nalika aku ndeleng gedhong-gedhong gedhé sing lagi diadegaké ana ing kana, tingkat demi tingkat, ‘Pemandhangan sing nggegirisi apa ta kang bakal kelakon nalika Pangéran jumeneng kanggo ngguncang bumi kanthi nggegirisi! Banjur tembung-tembung saka Wahyu 18:1–3 bakal kalakon.’ Sakabèhé pasal kaping wolulas saka kitab Wahyu iku minangka pepènget ngenani apa kang bakal nekani bumi. Nanging aku ora nduwèni pepadhang mligi gegayutan karo apa kang bakal nekani New York, kajaba mung yèn aku ngerti yèn ing sawijiné dina gedhong-gedhong gedhé ana ing kana bakal dirubuhaké déning puteran lan pambalikan saka pangwasané Gusti Allah. Saka pepadhang sing kaparingaké marang aku, aku ngerti yèn karusakan ana ing donya. Siji tembung saka Pangéran, siji senggolan saka pangwasa-Né kang kuwasa, lan bangunan-bangunan raksasa iki bakal ambruk. Pemandhangan-pemandhangan bakal kelakon, kang nggegirisiné ora bisa kita bayangaké.” Review and Herald, July 5, 1906.

Nalika pesen kapisan dikuwataké ing sajarahé satus patang puluh papat èwu, Pangéran “jumeneng” kanggo “ngguncang bumi kanthi nggegirisi”. Asmané Yoyakim nglambangaké penguwatané pesen kapisan. Ing tanggal 11 Agustus 1840, Pangéran jumeneng saka dhamparé lan tumurun menyang bumi sarta jejeg ana ing dharatan lan ing segara. Ing dhawuh kapisané Kores, wong-wong sing setya padha jumeneng. Yoyakim iku pralambang dudu mung tumekané malaékat kapisan waé, nanging uga makili penguwatané malaékat kapisan.

Yehoiakim makili raja kapisan saka telu raja pungkasan, nanging uga makili raja kaping lima saka pitu raja sing nuntun marang karusakané Yerusalem. Asma saka pitu raja mau ngandhut katerangan kang banget wigati. Pitu raja mau yaiku Manasye, Amon, Yosia, Yehoahas, Yehoiakim, Yehoakhin, lan Zedekia.

Ing sajarahé kaum Millerit, Manasye nggambarake wektu wekasan, yaiku ing taun 1798. Manasye tegesé “ndadèkaké lali”, lan ing taun 1798 iku sundelé Tirus kalalèkaké suwéné pitung puluh taun. Manasye iku salah siji saka para ratu sing paling ala, lan nduwèni sipat-sipat profètis sing kudu digatèkaké.

Pitu ratu Yehuda kang pungkasan makili sajarahé pitu gludhug wiwit taun 1798 nganti 22 Oktober 1844. Manasye iku ratu kapisan saka pitu ratu mau, lan minangka ratu kapisan saka pitu, dhèwèké ngewatakaké Zedekia, ratu kang pungkasan saka pitu ratu mau. Gusti Yésus tansah nggandhèngaké wekasan karo wiwitan. Zedekia, ratu kang pungkasan saka pitu ratu mau, digawa menyang pangawulaning pambuwangan ing Babil. Ratu kapisan saka pitu ratu kang pungkasan uga digawa menyang pambuwangan ing Babil, minangka pralambang digawané ratu kang pungkasan menyang pambuwangan ing Babil.

Lan Pangeran ngandika marang Manasye lan marang bangsane; nanging wong-wong mau ora gelem ngrungokake. Mulane Pangeran ndhatengake marang wong-wong mau para panggedhe wadya perang ratu Asyur, kang nyekel Manasye ana ing antaraning eri, banjur mbanda dheweke nganggo ranté wesi, lan nggawa dheweke menyang Babil. Lan

nalika dheweke ana ing sangsara, dheweke nyuwun marang Pangeran Gusti Allaha, sarta andhap-asor banget ana ing ngarsane Gusti Allahing para leluhure, lan ndedonga marang Panjenengane; banjur Panjenengane karsa mirengake panyuwune, lan miyarsakake panyuwune, sarta ngasta dheweke bali maneh menyang Yerusalem, menyang karajané. Bareng semono Manasye banjur sumurup manawa Pangeran iku Allah. 2 Babad 33:10–13.

Pangalamané Manasé nganti sumurup yèn Pangéran iku Allah kelakon lumantar dipundhut saka karajané, banjur dipulihaké manèh marang karajané. Nebukadnésar, kaya déné Manasé, sumurup marang Pangéran nalika panjenengané dipundhut saka karajané lan sawisé iku dipulihaké manèh.

Lan ing wekasaning dina-dina iku, aku Nebukadnezar ngangkat mripatku marang swarga, lan pangertènké bali marang aku, lan aku mberkahi Kang Mahaluhur, lan aku memuji sarta ngormati Panjenengané kang gesang ing salawas-lawasé, kang pamaréntahané iku pamaréntahan langgeng, lan karajané turun-temurun saka generasi marang generasi. Lan sakèhé para padunungan bumi dianggep kaya ora ana apa-apane; lan Panjenengané tumindak miturut karsané ana ing pasukaning swarga lan ana ing antarané para padunungan bumi; lan ora ana siji waé kang bisa ngalang-alangi asta-Né, utawa kandha marang Panjenengané: Panjenengan punika nindakaken punapa? Ing wektu kang padha pangandikaku bali marang aku; lan marga saka kamulyaning karajanku, kamulyanku lan padhang semunarku bali marang aku; lan para penasehatku lan para gedhéku padha ngupaya aku; lan aku dikukuhaké ana ing karajanku, lan kaagungan kang linuwih ditambahi marang aku. Saiki aku Nebukadnezar memuji, ngluhuraké, lan ngormati Sang Prabu ing swarga, kang samubarang pakaryan-Né iku kayektèn, lan dalan-dalané iku kaadilan; lan wong-wong kang lumaku ing gumunggung Panjenengané saged ngasoraké. Daniel 4:34–37.

Pengalaman Manasye katindakake marang Nebukadnezar. Manasye nggambarake “wektu wekasan” ing sajarah telung ratu Yéhuda pungkasan, lan tekane ramalan pitung puluh taun panangkaran. Nebukadnezar nggambarake “wektu wekasan” ing sajarah telung dhawuh, kaya déné taun 1798 minangka “wektu wekasan” ing sajarah pitu gludhug. Ing ayat-ayat sing nembe dipethik mau, pangertené Nebukadnezar bali marang dhèwèké ing “wekasaning dina-dina.” “Wekasaning dina-dina” uga kasebut ing Daniel bab rolas.

Nanging lungaa kowe ing dalanmu nganti tekan wekasané: awit kowe bakal ngaso, lan bakal ngadeg ana ing péranganmu ing wekasaning dina-dina. Daniel 12:13.

“Pungkasaning dina-dina” ing Daniel pasal rolas iku yaiku “wektuing pungkasan”, awit Daniel didhawuhi lunga “nganti pungkasan kelakon.” Ing wektu iku Daniel bakal “ngadeg ing pandumané.” “Ngadeg ing pandumané” tegesé netepi ancasé, kang ditindakaké Daniel nalika kitabé kabikak segelé ing pungkasaning dina-dina, yaiku “wektuing pungkasan.” Ing wektu iku bakal ana “tuwuhing kawruh” kang bakal dimangertèni déning wong-wong wicaksana. Ing pungkasaning dina-dinané Nebukadnésar, “pangertèné” bali marang dhèwèké.

“Nalika Gusti Allah maringi manungsa sawijining pakaryan kang mirunggan supaya ditindakake, wong iku kudu tetep jejeg ana ing panduman lan panggonane kaya kang ditindakaké déning Daniel, siyap mangsuli timbalané Gusti Allah, siyap ngleksanakaké karsa-Né.” Manuscript Releases, volume 6, 108.

Manasye nggambarake “wektu wekasan” ing sajarah telung raja pungkasan Yehuda, Nebukadnésar nggambarake “wektu wekasan” ing telung dekret. Manasye diterusaké déning putrané, yaiku Amon.

Amon ateges “latihan” lan nggambarake sawijining mangsa nalika ana “mundhake kawruh” kang bakal nglatih para “wicaksana” ing pawarta sing wis kabuka segelé. Sawisé Amon banjur Yosia, siji-sijiné ratu ing antarané pitu iku sing nduwèni sajarah kenabian kang lumayan becik, sanadyan ruwet.

Yosia tegesé “dhasaré Allah”, lan nggambarake paneguhaning kayektèn-kayektèn sing wis dibukak segelé ing “wektu wekasan”. Tambahing kawruh sing diwakili déning Amon iku dirangkep déning William Miller lumantar pituduhé Gabriel lan para malaékat suci liyané. Pakaryané Miller diwakili déning jeneng Yosia, awit dhèwèké netepaké dhasar-dhasaring gerakan iku. Isih ana akèh manèh bab Yosia sing bisa diidhentififikasi, nanging saiki kita bakal lumajeng menyang putrané, yaiku Yoahas.

Yéhoahas yuswané rong puluh telu taun nalika wiwit jumeneng ratu; lan dhèwèké mrentah telung sasi ing Yérusalèm. Lan asmane ibuné yaiku Hamutal, putriné Yéremia saka Libna. Lan dhèwèké nindakaké apa kang ala ana ing ngarsané Pangéran, padha kaya samubarang kang wus ditindakaké déning para leluhuré. Lan Pringon Neko masang dhèwèké ing blunggu ana ing Ribla, ing tanah Hamat, supaya dhèwèké aja mrentah ing Yérusalèm; lan nagara iku dipasrahi bayar upeti satus talenta pérak lan satalenta emas. Lan Pringon Neko ngangkat Elyakim, putrané Yosia, dadi ratu nggantèni Yosia, bapaké, lan ngowahi jenengé dadi Yéhoayakim, sarta nggawa Yéhoahas lunga; lan dhèwèké tekan ing Mesir, lan séda ana ing kana. 2 Para Raja 23:31-34.

Jehoahaz tegesé “Yéhuwah wus nyekel”, lan panjenengané kasêkel déning Firaun-Neko. Jehoahaz, putrané Yosia, kasêkel déning Firaun-Nekoh lan digantos déning saduluré, Eliakim, kang tegesé “Allah kang ngangkat”. Firaun-Nekoh lajeng ngowahi asmané Eliakim dados Yoyakim, kang tegesé “Allah bakal ngangkat”. Owahing asma punika dados pralambang sesambetan prajanjian, lan nalika panguwaosing pesen ingkang kapisan, Allah mlebet ing prajanjian kaliyan satunggaling umat, nalika ing wekdal ingkang sami Panjenenganipun ngliwati umat prajanjian ingkang rumiyin.

Ing tanggal 11 Agustus 1840, Kakaisaran Ottoman, kang wis dipralambangaké déning papat angin kang dililakaké suwéné telung atus sangang puluh siji taun lan limalas dina, banjur dikendhalèkaké, utawa kaya tegesé Jehoahaz, “dicekel”. Ing wektu kang padha, Eliakim diangkat dados raja lan jenengé diowahi dadi Jehoiakim, tegesé “Gusti Allah bakal wungu”. Jehoiakim banjur dipunlajengaké déning putrané, yaiku Jehoiachin, kang gadhah telu jeneng ing Kitab Suci.

Asma Yekhoyaqin tegesé “Pangéran bakal ngadegaké lan netepaké”. Dhèwèké iku putrané Yekhoyaqim lan nandhani tekane malaékat kapindho ing mangsa semi taun 1844, nalika Allah “ngadegaké lan netepaké” sungu Protestan sing anyar lan sejati. Pesené malaékat kapindho dikuwataké déning pesen Panguwuh Wengi-Tengah, lan Yekhonya lan Konya tegesé “Allah bakal netepaké”. Katelu jeneng iku, saben-saben mawa teges sing padha, makili manunggale Panguwuh Wengi-Tengah karo pesené malaékat kapindho. Ana ing pawutahan pungkasané Roh Suci sajroning Panguwuh Banter, wong satus patang puluh papat ewu iku dipasèkaké. Pamasèkané wong satus patang puluh papat ewu iku dilambangaké sajroning Panguwuh Wengi-Tengah saka gerakan Millerit, lan Yekhoyaqin, kang uga karan Yekhonya lan Konya, iku sawijining pralambang saka pamasèkan.

“Demi Aku kang gesang,” pangandikané Sang Yehuwah, “senajan Konya bin Yehoyakim, raja Yehuda, iku cincin meterai ana ing tangan-tengen-Ku, temahan iya bakal Dakcopot saka kono; lan Aku bakal masrahaké kowé menyang tangané wong-wong kang nggolèki nyawamu, lan menyang tangané wong-wong kang pasuryané kokwedèni, yaiku menyang tangané Nebukhadreszar, raja Babil, lan menyang tangané wong Kasdim. Lan Aku bakal mbuwang kowé lan ibumu kang nglairaké kowé menyang nagara liya, ing papan kowé ora lair; lan ana ing kono kowé bakal mati. Nanging marang nagara kang dadi pepénginané atiné kanggo bali, menyang kana wong-wong mau ora bakal bali. Apa wong iki, Konya, brahala kang diremehake lan remuk? apa dhèwèké prau kang ora ndadèkaké rena? yagéné dhèwèké lan turuné kabuwang, lan dibuwang menyang nagara kang ora padha wanuh? Hé bumi, bumi, bumi, rungokna pangandikané Sang Yehuwah.” Yeremia 22:24–29.

Jehoiachin, Jeconiah, lan Coniah nggambarake wektu panyegelan, nalika malaékat kapindho digandhengkaké karo pekabaran Pambengoking Tengah Wengi. Dhèwèké nggambarake wektu panyegelan tumrap para wong bodho. Sang ratu ala nggambarake wong-wong kang dadi prawan-pranawan Laodikia kang bodho, sing ing wektu panyegelan wis katemtokaké bakal nampa tandha kéwan galak, amarga wong-wong iku salawas-lawasé dipuntudhah metu saka cangkemé Pangéran.

Cincin meterai ing tangan tengenipun Allah iku meterai kagunganipun, lan wong-wong sing dipuntolak metu saka cangkempipun Pangéran sajrone pemeteraianipun satus patang puluh papat ewu dipunbandhingaken kaliyan Zerubabel, wong sing nyekel bandhul ukur saking “pitu kaping” ana ing tanganipun.

Ngandhaa marang Zerubabel, bupatiné Yehuda, mangkéné: Ingsun bakal nggentak langit lan bumi; lan Ingsun bakal nggulingaké dhampar karajan-karajan, lan Ingsun bakal ngrusak kakuwataning karajan-karajané para bangsa kapir; lan Ingsun bakal nggulingaké kreta-kreta perang lan wong-wong kang nunggang ing kono; lan jaran-jaran lan para nunggangé bakal tiba, saben wong marga déning pedhangé saduluré. Ing dina iku, mangkono pangandikané Pangéran Sarwa Kawasa, Ingsun bakal ngangkat kowé, hé Zerubabel, abdi-Ku, anaké Sealtiel, mangkono pangandikané Pangéran, lan bakal ndadèkaké kowé kaya cincin meterai; awit Ingsun wis milih kowé, mangkono pangandikané Pangéran Sarwa Kawasa. Hagai 2:21–23.

“Watu sandhungan” kang minangka “ping pitu” iku yaiku “unting-unting” ing tangané Zerubabel, lan dhèwèké kawejang minangka “meterai” kang dienggo déning Gusti Allah kanggo nyégel wong satus patang puluh papat ewu. Meterai, utawa “tandha”, iku dipasang marang wong-wong kang “nggresah lan nangis” merga piala-piala nistha kang katindakaké ana ing Yérusalèm. Nggresah lan nangis iku nandhani pengalamané wong-wong kang diségel, lan ngrésah lan nangis iku minangka pralambang tumrap tanggapan batiné marang tamba saka “ping pitu.” Iku minangka pangakon dosa-dosané lan dosa-dosané para leluhuré. Iku pangakèn yèn padha ora lumaku bebarengan karo Gusti Allah lan yèn Gusti Allah uga ora lumaku bebarengan karo wong-wong mau wiwit kuciwane tanggal 18 Juli 2020. Iku ujian kang gagal dilampahi ing taun 1863, sajroning mangsa nalika Philadelphia lagi ngalih menyang Laodikia. Iku nyimbolaké mangsa nalika wong-wong kang diwakili déning Konia tetep kanggo salawas-lawasé kaestablis minangka prawan-prawan Laodikia kang bodho, lan wong-wong kang diwakili déning Zerubabel tetep kanggo salawas-lawasé kaestablis minangka prawan-prawan Filadelfia kang wicaksana.

Jehoichin banjur katutaké déning Zedekiah, raja pungkasan saka pitu raja mau. Kaya déné Manasseh nggambaraké taun 1798, lan “wektu pungkasan,” Zedekiah mesthi nggambaraké tanggal 22 Oktober 1844, nalika wahyu iku bakal “ngandika, lan ora goroh”. Zedekiah iku sawijining jeneng sing kawangun saka gabungan rong tembung Ibrani. Tembung sing siji yaiku “Jehovah”, lan iku digandhèngaké karo tembung sing ing Daniel bab wolu, ayat patbelas, dijarwakaké minangka “diresiki.” Zedekiah tegesé panyucèné Pedalemané Allah, kang wiwit ing tanggal 22 Oktober 1844.

Pitung ratu pungkasan ing Yehuda makili sajarah progresif wiwit taun 1798 nganti 22 Oktober 1844. Yoyakim iku pralambang tanggal 11 Agustus 1840, kang sabanjuré makili 11 September 2001. Panjenengané iku pralambang panguwataning pekabaran malaékat kapisan, lan dipunwedharaké ing ayat kapisan saking Daniel pasal satunggal. Mulané, latar lan konteks Daniel pasal satunggal punika yaiku panguwataning pekabaran malaékat kapisan, kados ingkang dipunlambangakaké wonten ing Wahyu pasal sedasa. Ing Wahyu pasal sedasa Kristus tumedhak kanthi nggawa kitab alit ing asta-Nipun, ingkang diprentahaké dhateng Yokanan supados dipundhahar. Mulané ujian kapisan ing kitab Daniel magepokan kaliyan mangan.

Kula badhé nerusaken pokok-pokok punika wonten ing artikel salajengipun.

Panjenengané banjur ngandika marang aku, He anak manungsa, wetengmu dhaharana, lan isenana ususmu nganggo gulungan kitab iki sing Dakparingaké marang sira. Aku banjur mangan iku; lan ana ing cangkemku leginé kaya madu. Ezekiel 3:3.